

Kolev András

TÜKÖR ÁLTAL
HOMÁLYOSAN

Versek és műfordítások

Budapest, 2018
Szerkesztő: Paál Zsolt

TÜKÖR ÁLTAL HOMÁLYOSAN

Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerem majd, a mint én is megismertettem.

Korinthusbeliekhez írt I. levél 13. fejezet 12. vers

A bolond

A tegnapot nyitott szemekkel álmodom,
amit napfény takart, az éj most megmutat.
Fülemben sűg a csend, mögöttem árny oson,
s lámpámról csillagok lógatják lábukat.

Az asztalon kanál, holnapra gyógyszerek,
fejemben ég a kép, keblemre hamva hull.
Tükrömben más lakik, én csak jövök-megyek,
s örök homály marad, virrad vagy alkonyul?

Az ablak szürke folt, redőnyén tűlevél,
üvegre köd ragad s megalvadt mondatok.
A függöny, mint a drót, zörög, ha fúj a szél;
sokan zajongnak itt, én bölcsen hallgatok.

Hit

A csillagok közt angyal fészkel,
ritkán szólal meg emberül.
Amit nem értesz földi ésszel,
elég, ha érzed legbelül.

Csendes éj

A nagyszobában díszített az ablak,
a porcelánon színes fény rohan,
s meglátod mását egykor volt magadnak,
tükrök ragyognak körben boldogan.

Arcodhoz ér lágy selyme most a szónak,
s elandalít az illatos fahéj.
Fiad karodban, s ringasz, mint a csónak,
a part a holnap és a tó az éj.

Mit nem szeretsz, örömmel elfelejted,
ma nem hajolgatsz másik csillagért.
Marad magadra néhány röpke perced,
örvend a lelked, csend van, s újra ért.